SUOMI-ILMIÖ

1 / 2012

Kuva: Sanni Martiskainen

TÄSSÄ NUMEROSSA:

3 Pääkirjoitus *Elina Perkiö*

4 Puheenjohtajan terveiset *Mariella Tolkki*

5 Onko opiskelu Suomessa enää kannattavaa? *Matti Virtanen*

6 OSMA *Mariella Tolkki ja muut osallistujat*

8 Turistina TTY:llä *Tanja Viskari*

11 Fuksivuoden aakkoset *Sanna Saarinen*

13 Tervehtimisen sietämätön vaikeus *Johanna Yrjänäinen*

14 Opettajilta kuultua

15 Fennistinen sarjakuva *Tuomas Koljonen*

Juvenes

Laatua, osaamista, vastuullisuutta.

PÄÄKIRJOITUS

Elina Perkiö

Säikähdin lähestulkoon kuollakseni, kun lehtivastaavan toimeen tartuttuani Mariella kuin ohimennen mainitsi, että olen Suomi-ilmiön päätoimittaja. Päätoimittaja?! Olen vasta pikkuruinen fuksi, kuinka minä muka voin olla päätoimittaja? Se kuulostaa viralliselta ja tärkeältä, ja ikuisena panikoijana sain pieniä hengenahdistuskohtauksia yrittäessäni liittää sanan itseeni. Päätoimittaja Elina. Elina Perkiö, Suomi-ilmiön päätoimittaja.

Kaiken kaikkiaan ensimmäinen puolivuotiseni ”päätoimittajana” (turhia lainausmerkkejä tulee ehdottomasti välttää, totta, mutta tässä kohtaa ne ovat aivan välttämättömät) oli vaikeuksien kautta voittoon –tyylinen kokemus. En olisi selvinnyt ilman ihanaa taittovastaavaamme Johannaa, jolla oli paljon minua käytännönläheisempi ja tehokkaampi ote lehden tekemiseen. Henkisenä tukena myös Mariella oli lyömätön, joskin aggressiivista potkimista ja ahdistelua olisin kaivannut enemmän.

Itse lehdestä tuli mielestäni verraton. Liisa Mustanojan sanoihin nojaten totean, että olemme todellakin verbaalisesti keskivertoa lahjakkaampia! Jos emme hyödy siitä muuten, voimme ainakin paistatella paremmuudentunteessa ja lukea taidokkaasti tuotettuja tekstejä ikiomasta lehdestämme. Kauniisti kirjoitettujen tekstien lisäksi nyt on mahdollista saada mielihyvää ilkikurisista naurukohtauksista, sillä palautimme henkiin Opettajilta kuultua –palstan.

Olkoon minun tarinani opetuksena se, ettei vastuun saa antaa pelästyttää ja lamauttaa. Kaikesta selviää, eikä itseään ja maailmaa tarvitse ottaa aina niin vakavasti. Tärkeintä on, että tekee sen, mitä pitääkin tehdä – eikä anna paniikin ja ahdistuksen ottaa yliotetta. Ensi syksynä olen taas hieman valmiimpi tähän ”päätoimittajuuteen” (kyllä, vieläkin lainausmerkeissä), ja toivottavasti ainakin saan lehden silloin ajoissa ulos painosta!

Puheenjohtajan terveiset

Mariella Tolkki

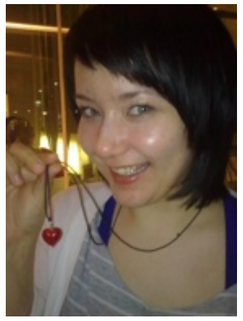

Ensimmäinen neljännes hallitusvuotta 2012 on nyt kulunut, ainakin näin humanistin matikalla laskettuna(vai kolmannes? ehkä jopa puolet?). Kutakuinkin pelkkää tuoretta verta virtaava hallituksemme selvisi niin upeasti maaliskuun lopulla järjestetystä Osmasta, etten ole enää lainkaan huolissani syksyllä järjestettävistä vuosijuhlista. Paitsi siitä faktasta, että näytän koroissa tasapainotellessani aivan kävelemään opettelevalta Bambilta.

Osmasta opin kuitenkin, ettei Kopulan tiedotus taida toimia kuten sen pitäisi. En ollut lainkaan ymmärtänyt, kuinka monille Osma tapahtumana oli edelleen hieman hämärä kokonaisuus ja että jo siitä syystä monilla jäi osallistuminen välistä. Tästä voin syyttää vain itseäni. Jatkossa pyrimme kehittämään tiedotusta ja sitä kautta myös toiminnan läpinäkyvyyttä (haaveilen myös siitä, että löisin hallituksen kokouksien ajat ja päivämäärät lukkoon viikkoa ennen enkä edellisenä päivänä). Kopulan Facebook-yhteisön herätteleminen on ollut suunnitteilla jo pitkään, muttei toteutus tunnu ottavan tulta alleen. Kehitysideat tiedotuksen parantamiseksi ovat erittäin tervetulleita – oaivan kuten joka ikiseen toiminnan osa-alueeseen liittyen. Suurimpana pelkona takaraivossani muhii ajatus siitä, että monet pitävät ainejärjestötoimintaa pienen piirin pyörimisenä, johon ulkopuolisilla ei ole asiaa. Heikko tiedottaminen pahentaa tämänkaltaista väärinkäsitystä.

Armas oppiaineemme on ainakin toistaiseksi selviytynyt koulutusuudistuksesta ihastuttavan helpolla, ainakin moniin muihin verrattuna. Meitä ei ole heitetty yksiköstä toiseen, tutkintorakenteemme näyttää edelleen tutulta eikä ainejärjestöfuusioillekaan tule olemaan tarvetta. Pyrimme pysymään ajan tasalla muutoksen tuulten pyörteissä ja niistä tiedottamisessa. Kehotan myös oma-aloitteisuuteen, jotta uudistukset eivät pääse yllättämään.

Vuoden alussa Kopulan sähköpostilistalle laittamassani viestissä kirjoitin ainejärjestön ensisijaisena tehtävänä olevan opiskelijoiden edunvalvojana toimiminen. Tämän toteuttaminen on ainakin itselleni osoittautunut suureksi haasteeksi. Ainejärjestöllä on valtaa sekä jatkuvasti mahdollisuuksia sen käyttöön. Aina ei kuitenkaan ole yksinkertaisesti nähtävissä, milloin on fiksua älähtää ja milloin ei tai minkälainen ratkaisu loppujen lopuksi olisi opiskelijoiden parhaaksi.

Nähdäkseni hallituksemme tarvitsee enemmän avointa keskustelua niin oppiaineemme henkilökunnan kuin myös rivikopulalaisten suuntaan. Olen asettanut itselleni korkealentoiseksi tavoitteeksi ottaa selville, mihin epäkohtiin Kopulan tulee opiskelijoiden nimissä puuttua. Toivon, että me kaikki uskaltaisimme suumme avata tarpeen niin vaatiessa.

Perinteistä tärkeimpänä pidän toimivaa tuutorointia. Moni muuttaa pois vanhempiensa hellästä huomasta samana syksynä kuin aloittaa yliopisto-opintonsa, mahdollisesti toiselta paikkakunnalta ketään entuudestaan tuntematta. Tuutorointi paitsi tutustuttaa uusiin ihmisiin myös toimii linkkinä yliopistomaailmaan. Tamyn ja yksikkömme ainejärjestöjen edustajien välisessä tapaamisessa tuli puheeksi se, miten ainejärjestöjen omat tilat toisivat opiskelijoille yliopistoon kuuluvuuden tunnetta. Mielestäni omaa tilaa vielä suurempi merkitys on omalla porukalla. Ihmisillä, jotka ovat ylpeitä omasta ainejärjestöstään ja sen toiminnasta. Olin fuksina positiivisesti yllättynyt siitä innosta, jolla vanhemmat opiskelijat ottivat meidät ekavuotiset vastaan. Tässä vaiheessa ymmärrän tuon innon itsekin - onneksi kohta on syksy!

ONKO OPISKELU SUOMESSA ENÄÄ KANNATTAVAA?

Matti Virtanen

Opiskelemisen kannattavuus on muuttumassa kyseenalaiseksi. Maaliskuun lopussa uutisoitiin jo ennestään taloudellisesti ahtaalla olevan Tampereen yliopiston noin 3,5 miljoonan euron säästöistä.

Tampereen ylioppilaskunnan puheenjohtaja Veera Kaleva pelkää aiheellisesti säästöjen kohdistuvan erityisesti opetukseen ja opintojenohjaukseen. Hän arvioi lähiopetuksen vähenevän ensi vuonna säästöjen vuoksi. Jos lähiopetus vähenee, se johtaa luonnollisesti itsenäisen opiskelun lisääntymiseen. Itsenäisessä opiskelussa on kuitenkin se ongelma, ettei sen tuloksista voida olla täysin varmoja, sillä opiskelijalla ei ole mahdollisuutta kysyä tarkennuksia epäselviin asioihin.

Yksi yliopistojen tärkeimpiä tehtäviä on tarjota tutkimukseen perustuvaa ylintä opetusta. Opetuksesta vastaa suurilta osin sama henkilökunta, joka vastaa myös tutkimuksesta, ja on jokaisen opiskelijan oikeus saada opetusta henkilöltä, jonka hallussa uusin mahdollinen tieto on. Itsenäisesti opiskeleva opiskelija ei kuitenkaan pysty hyödyntämään yliopistoissa tehtävää tutkimusta yhtä hyvin, kuin hän lähiopetuksessa pystyisi. Tämä tarkoittaa siis sitä, että opiskelujen ulkopuolelle saattaa jäädä oleellista tietoa, jota ei vielä kirjoista löydy.

Opintojenohjaus on myös huono säästökohde. Vaikka vastuu omista opinnoista kuuluukin yliopisto-opiskelun luonteeseen, on opintojenohjaus kuitenkin äärimmäisen tärkeä osa opintoja. Korkeakoulun olisi tarkoitus olla se oppilaitos, josta valmistutaan ammattiin. Kuitenkin, jos opiskelijalla ei ole mahdollisuutta opintojen ohjattuun suunnittelemiseen, on selvää, että se näkyy myös niin sanotuissa tuloksissa, sillä pahimmassa tapauksessa opiskelija ei välttämättä tiedä, mitä hän opiskelee ja miksi.

Opintojenohjauksen vähentäminen johtaisi väistämättä myös opintojen venymiseen. Alemman korkeakoulututkinnon (180 op.) tavoitteellinen suoritusaika on kolme vuotta, ylemmän (120 op.) kaksi vuotta. Valmistuminen tavoiteajassa vaatii siis opiskelijoilta 180 tuntia töitä kuukaudessa, kun yhden opintopisteen arvioidaan vastaavan noin 27 tuntia opiskelua ja aktiivisia opiskelukuukausia on lukuvuodessa yhdeksän. Jo nyt opiskelijoilla on huomattavia vaikeuksia valmistua viiden vuoden tavoiteajassa, enkä halua edes kuvitella, miten vaikeaa se olisi, jos opintojenohjauksesta karsittaisiin.

"Itsenäisesti opiskeleva ei voi hyödyntää yliopistossa tehtävää tutkimusta."

Jotta yliopisto-opiskelu voisi edelleen säilyttää vetovoimansa, on varmistettava riittävä opetuksen taso. Opiskelun ei pitäisi olla vain välttämätön paha, joka tulee kestää päästäkseen työelämään. On jokaisen suomalaisen oikeus opiskella itselleen korkeakoulututkinto, ja Suomi tarvitsee tulevaisuudessa edelleen myös akateemista tietotaitoa. Opiskelijat ovat tulevaisuuden sukupolvi, heidän kustannuksellaan ei saisi säästöjä tehdä.

O S M A

Mariella Tolkki (muiden muassa)

Perjantai 23. maaliskuuta

Klo 16.30. Välipalatarjoilu Tampereen yliopiston luentosalissa B3107 alkaa. Puolta tuntia myöhemmin yliopisto-opettaja Maija Tervola aloittaa luentonsa suomesta kansainvälisenä alana saavuttaen suuren suosion.

Klo 19.00. Joukko komin kielestä keskustelevia opiskelijoita havaitaan tuhoamassa käsittämättömän suurta määrää hampurilaisia ravintola Jack the Roosterissa. Lähteiden mukaan ilta jatkuu olutravintola Mallashovissa. Loppuillan tapahtumista ei julkaisukelpoista materiaalia.

”Tajunnanräjäyttävää, että suomi on suomalaisille kansainvälisempi ala kuin vieraat kielet.”

”Tervolan Maijan luento oli huippis, koska ensinnäkin se oli hyvä. Ja sit toiseks Maija näyttää ihan PJ Harveylta ja on muutenkin ihana.”

”Tunsin saaneeni jotain elämässäni aikaan, kun Simo Frangen hymyili haalaripukeiselle seurueellemme.”

”Tykkäsin, kun Mauri Pekkarinen halusi osallistua Osmaturnaukseen.”

Lauantai 24. maaliskuuta

Klo 10.00. Ajankohta on monelle liian varhainen. Vähäinen joukko fennistejä nähdään vaeltamassa Muumilaaksoon. Joukossa on havaittavissa herkistymistä, niin heikon olotilan kuin lapsuusmuisteloidenkin vuoksi.

Klo 11.30. Ruokailu alkaa Tampereen yliopistolla ravintola Juveneksen maakuntakabinetissa. Fennistien siniset haalarit kilpailevat keskustalaisten poliitikkojen vihreiden krakojen kanssa päivän väristä.

Klo 14.00. Sinisiin pukeutuneet humanistit havaitaan laulamassa, näyttelemässä ja leikkimässä formula-autoja ympäri yliopiston kampusta. Lähteiden mukaan keskustalaiset eivät osallistu osmaturnaukseen, ja voiton vie Helsingin Siula.

Klo 18.00. Muumisitsit alkavat. Suurimmalla osalla osallistujista ei ole kaikki muumit laaksossa. Loppuillan tapahtumista ei julkaisukelpoista materiaalia.

”Väsy yllätti jäätävän pitkiä laulusessioita sisältäneillä sitseillä, mutta onneksi edes yksi tunti meni kuin hujauksessa kellojen siirrosta johtuen ;b Kivaa oli kuitenki huudella typeriä ideoita Nääsimproilijoille, ja Osma-turnauksessa rastillamme syntyneet esityksetkin tarjosivat hupia kerrakseen.”

”Nuuskamuikkusen huuliharppusoolo yllätysmomenttina sitseillä! Soita lissää, soita lissää, parlevuu!”

”Muumilaakso on varmasti paras paikka maailmassa, koska siellä voi ajelehtia teatterilla ja olla onnellisin. Voisin luopua esim. sängystä jos saisin Muumitalon pienoismallin kotiini. Sitä sitten tuijottelisin ja sen vieressä nukkuisin.”

Sunnuntai 25. maaliskuuta

Klo 11.00.
Repaleinen, reissussa rähjääntynyt joukko havaitaan mättämässä tacoja rautatieaseman Taco Housessa. Ilmassa tuntuu hämmentävä sekoitus krapulaa ja haikeaa onnellisuutta. Junat vievät vieraspaikkakuntalaiset koteihinsa. Osma on päättynyt.

”Taco Housen burritomeiningit sunnuntaiaamuna, kun oli koko viikon odottanut pääsevänsä Klubin brunssille. Että hienostihan se meni.”

”Se huojennuksen aalto, kun tajusi ettei tarvii kuulla vähään aikaan sanaakaan komin kielestä.”

”Huippukohta oli, kun tajusin, että rytmikäs seksiääntely, johon sunnuntaina heräsin, olikin kotiini yllätysjatkoille tulleen vieraan kuorsausta.”

”Musta osmassa oli hauskaa se, että voitiin bussissa matkalla kotiin puhua majoitettavien kanssa Näsijärven etymologiasta, komin kielen puhujista ja t:n heikon asteen vastineista ja kerätä huoletta hämmästyneitä katseita kanssamatkustajilta. Osmassa kielifriikkiys oli siististi cool! (Vähä niinku Pelle Miljoona)”

”Oli fantsuu Turku!”

Otteita palautteesta jota emme julkaise:

"Sukupuoliyhteyttä ei tapahtunut."

”Sitä tietää et sitsit on onnistunu jos bongaa edes yhden alastoman miehen. Nää sitsit on niin onnistunu.”

"Mieletöntä, että jonkun kuorsaus voi kuulostaa tantraseksiltä!"

Turistina TTY:llä

Tanja Viskari

Opiskelijaelämäni kolmiyhteys: koti, yliopisto ja Ruma – ei paha. Vai onko sittenkin? Olisin ehkä viettänyt tämänkin lukuvuoden tyytyväisenä loppuun asti tutustumatta muihin kohteisiin, mutta kevään edetessä heräsin jonkinlaisesta horroksesta ja alitajunnan syövereistä alkoi nousta ajatus siitä, että muuallakin saattaisi olla elämää. Vielä kun satuin löytämään kiistatonta todistusaineistoa, halusi tutkija-minäni tehdä pienen matkan tuntemattomaan. Ja ei, nyt en puhu Egyptistä, vaan Tampereen teknillisestä yliopistosta. Tässä siis joitakin huomioita omalta matkaltani rohkaisuksi muillekin Hervantaan teekkarien tukikohtaan halajaville, silvuplee!

Etukäteisvalmisteluina olin värvännyt paikallisen oppaakseni ja suosittelen sitä lämpimästi muillekin. Näin pääsee tutustumaan TTY:n salaisimpiinkin kolkkiin ja näkemään mielenkiintoista käytös- ja tapakulttuuria oikein läheltä – innokkaita esittelijöitä löytynee varmasti varsinkin humanistitytöille. Opas voi myös toimia tulkkina, jos paikalliset kielet kuten C + +, Java tai Assembly eivät itseltä aivan luonnistu.

Aloitimme kierroksemme suoraan Tietotalolta, joka on se iso rakennus heti Hervannan valtaväylän varrella. Saamieni tietojen mukaan viereinen laakea nurmikenttä muuttuu suosituksi hengauspaikaksi kevään edetessä, joten sielläkin voi tehdä helposti tuttavuutta teekkarien heimoon päivänpaistattelun ohessa. Kävelimme Tietotalon ja parin muun -talo –loppuisen rakennuksen läpi kunnes saavuimme syömään ennaltavalitsemaamme Juvenekseen. Ruokapaikkojahan TTY:llä on näin lyhyellä matikalla laskettuna ainakin sen seitsemän kappaletta eli sopivaa safkaa löytyy taatusti itse kullekin. Siipiäkin saa! Huomioi kuitenkin paikalliset tavat, sillä ruoka-annokseen kuuluvien lisukkeiden määrät saattavat erota TaY:n tutusta ja turvallisesta. Onneksi minua oli informoitu tästä eikä kuumottanut kuin ihan vähäsen siinä teekkarien ja kassatädin tarkkailun alla.

- Tietotalo sivusta

Ruoka maistui ja täydellä vatsalla olikin sitten kiva lähteä kiertelemään paikkoja tarkemmin. Arkkitehtuuri ei täällä(kään) hirveästi silmää hivele, mutta esteettisyys ei olekaan näissä piireissä niin tärkeää. Naiskauneutta osataan kuitenkin arvostaa: minulle esiteltiin ylpeänä sellaisia yksityiskohtia kuin arkkitehtiopiskelijoiden elävän mallin kurssilla tekemät, naisvartaloa eri asennoissa esittävät piirrokset, jotka koristivat vierailuni aikana erään käytävän seiniä. Jotain paikallisesta mentaliteetista kertonee myös se, että Päätalon edessä on iso reikä ja suuri fallos, vaikka jälkimmäistä jotkut väittävät obeliskiksikin (heh, siinäpä kiva sana nopeasti toistettavaksi).

TTY:ltä tosiaan löytyy erilaisia käytäviä vähintään yhtä paljon kuin Tylypahkasta. Niiden varrelta voi paljastua jokin tärkeä toimisto, mikroluokka, laboratorio tai hauska kerhotila, joten uteliaisuus kannattaa. Paljasjalkaiselle humanistille erityisesti TTY:n kilta- ja kerhohuoneet voivat kuitenkin ensi alkuun olla pienoinen kulttuurishokki. Sitten iskee kateus: miksei meillä esimerkiksi raikaa konemusiikki päivin ja öin? Mistä voi ”löytää” hienoja liikennemerkkejä seinien koristukseksi? Voisimmeko mekin maalata meidän aj-tilamme vaaleanpunaiseksi? Se vaaleanpunainen huone kuului muuten Herwannan Nykyaikain Teekkarein Animaatioiltamille eli Hentai-kerholle, ja sain kunnian käydä peremmälle sekä tutustua kahteen kerhon jäseneen. Muita herkullisia kohtia huoneen sisustuksessa olivat mm. animejulisteet (Tunnistin kaikki hahmot! Nimim. ent. Japani-hörhö vm. -91) ja erinäiset lonkerot. Hentailla on myös suuri kokoelma mangaa, animea ja pelejä, joita kerhon jäsenet saavat vapaasti käyttää kerhotilassa tai lainata itselleen. Ja kyllä, täältä löytyy myös sitä itseään. Siis vihreää teetä - sitähän sää kysyit? Lisäksi päädyin pyörähtämään TTYkityksen tummanpuhuvassa kammiossa, josta en uskaltanut ottaa kuvaa, ja Autekin kiltahuoneella, jota voi muuten kyylätä killan kotisivuilla web-kameran kautta. Erilaisia teknisiä virityksiä löytyy luonnollisesti monelta muultakin killalta ja kerholta.

- Hentai ja lonkerokarhu-maskotti

Mainittakoon loppuun vielä TTY:n liikuntatilat, jotka on osittain sijoitettu maan alle Bommariin. Kuten nokkelimmatpokkelimmat voivat nimestä päätellä, kyseinen tila on myös TTY:n väestönsuoja. No mikäpä siinä, kyllähän sinne mahtuu salibandykentistä huolimatta, jos jokin tilanne iskee päälle. Maanpäällinen liikuntahalli eli Tamppi Areena ei ole ihan niin karu paikka. Hieno se on jo senkin takia, että sen palloilusaliin halutessaan joutuu kävelemään lihaksikkaita tai ainakin hikisiä miehiä täynnä olevan kuntosalin ohitse. Nyyh!

Kaiken kaikkiaan reissu TTY:lle meni siis mukavasti ja voisin jopa kuvitella lähteväni toistekin. Näin keväällä teekkarikansan tärkeimmän juhlan eli Wapun läheisyys näkyi jo pienenä tuikkeena monen paikallisen silmissä, ja Tamppi, tuo vappulehtien vappulehti, yritti paljastella itseään yhden jos toisenkin nurkan takana. Jäynäilijöiden suhteen kannattaakin olla nyt varuillaan, mutta muutoin menkää ja tehkää teekkari iloiseksi osoittamalla kiinnostusta häneen ja hänen elinympäristöönsä – ette tule katumaan!

– ”Obeliski” Päätalon edessä

A B C

VOISIKO NÄMÄ HETKET ELÄÄ UUDELLEEN? – FUKSIVUODEN AAKKOSET

Sanna Saarinen

Fuksivuotta ei turhaan hehkuteta yliopisto-opiskelun mieleenpainuvimmaksi ajaksi.
Uusien kavereiden kanssa kuljetaan yliopiston käytävillä niin eksyneen näköisinä toisista turvaa hakien, ettei kenellekään jää epäselväksi, minkä vuosikurssin opiskelijoista on kyse. Iltaisin remutaan bileistä ja kissanristiäisistä toiseen, ja seuraavan aamun luennolla päät nuokkuvat kilpaa. Tai niiden päät nuokkuvat, jotka luennolle asti selviävät. Fuksina on myös ihanan tietoinen omasta erinomaisuudestaan ja ainutlaatuisuudestaan. Näitä ominaisuuksia ollaan myös röyhkeästi valmiita julistamaan koko kaupungille fuksikavereiden kanssa kadun tukkivana haalareiden ja kolisevien tölkkien merenä: hahaa me opiskellaankin yliopistossa, me ollaan parempia kuin te! (Ja erityisesti amikset).

Oma fuksivuoteni on pian ohi, ja jään näitä aikoja kaiholla kaipaamaan. Aika ei ole vielä ikinä kulunut elämäni aikana yhtä nopeasti. On niin vaikea uskoa, että minä ja opiskelijakaverini emme enää syksyllä ole pieniä fukseja vaan... no, isoja jo.

”En liioittele tippaakaan, kun sanon tämän olleen elämäni paras vuosi.”

Vuoden aikana ehti tapahtua vaikka mitä! En vaihtaisi hetkeäkään pois, vaikka välillä tuskaisilla luennoilla ja epäuskon hetkillä tenttikirjojen äärellä tulikin pohtineeksi, mitä minä täällä oikein teen oikeasti fiksujen ihmisten keskellä. Mutta niin vain minäkin selvisin, ja se jos mikä on osoitus siitä, että kaikki, joille yliopiston ovet aukenevat, pärjäävät varmasti. Opintopisteiden lisäksi sain myös jotain paljon arvokkaampaa: ystäviä ja unohtumattomia kokemuksia. En liioittele tippaakaan, kun sanon tämän olleen elämäni paras vuosi.
Jokainen fuksiporukka rakentaa omanlaisensa vuoden erilaisine rientoineen, mutta tältä näyttävät minun näkökulmastani vuoden 2011 fuksien ikimuistoisimmat jutut – hyvässä ja pahassa.

→

A

= Agricola. Jokainen meistä muistaa varmasti unissaankin, kuka on Suomen kirjallisuuden isä. (Muutahan ei sitten tästä tyypistä tarvitse edes suomenopiskelijan tietää, eihän…?)

B

= Bileet! Bileetbileetbileet. Niitä oli aina välillä. Joskus vain. Aika harvoin loppujen lopuksi.

C

= En tiedä mikä musta tulee isona, joten älä koko ajan kysele! (Ei koske opettajat teitä, murs).

F

= Fuksiaiset. Me oltiin elokuvatähtiä!

H

= Haalaribileet jeejee! Huomio: me suomenopiskelijat ei sitten olla mitään teekkareita, vaikka haalareiden väri etäisesti ehkä muistuttaakin eräiden tupsulakkien haalareiden sävyä…

L

= Luennot. Se pakollinen osa tätä koko hommaa, jos haluaa valmistua joskus. Ei vais, oli ne usein kivojakin. Siis melkein aina.

O

= Oivallukset. Tulevat yleensä auttamattomasti liian myöhään, sitten kun on jo saanut tuntea itsensä tyhmäksi. Liittyvät lisäksi usein ihan tavallisiin käytännönasioihin, jotka kaikki muut paitsi fuksit tietävät.

P

= Pikkujoulut. Kopula järkkäsi mageet pippalot, joissa pukkikin kiireistään huolimatta ehti vierailla.

R

= Risteily Tallinnaan oli ehkä syksyn kaikkien bileiden huipennus. Rentouttava aloitus joululomalle kerrassaan. Pakko päästä uudestaan!

S

= Sitsit. Pimeän talven keskelle sopi loistavasti tummanpuhuva rokkiteema. Rokkikansa valloitti Sorin klubin ja me pienet fuksit hämmästelimme sitsiperinteitä ihka ensimmäistä kertaa.

T

= Tuutorit. Kiitos kaikille, olitte ihan parhaita! Teidän ansiosta me selvittiin hengissä ja meillä oli vielä aika tosi hauskaa siinä samalla.

U

= Uudet kaverit. Niitä saatiin ja paljon. Kivaa!

Tervehtimisen sietämätön vaikeus

Johanna Yrjänäinen

Mikä on aivan vieressäsi mutta psykologisesti täysin saavuttamattomissa? Entä mikä on se, joka kykenee automaattisesti muuttamaan sinut näkymättömäksi, vaikka kaikilla inhimillisen järjen aspekteilla sinun pitäisi olla näkyvissä?

Vastaus ensimmäiseen kysymykseen ei tällä kertaa ole tenttikirja, enkä toisessa kohdassa hakenut tähtikuvioista näkymättömyysviittaa. Se myyttinen olento, jota näissä kysymyksissä haetaan, on tietenkin suomalainen naapuri: latinankieliseltä nimeltään *homo sapiens pitäiskösuakinmukatervehtiädyx*.Evoluutiotutkijoiden mukaan ihmislajissa on tapahtunut "jotain hyvin jännää", jonka tarkkoja seurauksia ei vielä tiedetä. Eri koulukunnissa ollaan eri mieltä siitä, onko homo sapiensin *pitäiskösuakinmukatervehtiädyx*-alalaji merkki ihmislajin kehittymisestä vai taantumisesta. Outo kumara asento ja silmien viistäminen maassa luovat kuitenkin mielleyhtymän varhaisiin keräilijä-metsästäjiin, jolloin laji sijoitettaisiin aikaan ennen homo erectusta.

Henkilökohtaisesti en tiedä, mihin evoluution vaiheeseen tämä ihmislaji kuuluisi paikantaa, mutta yhdestä asiasta olen varma: tämä laji tekee elämäni tukalammaksi. Miksi on psykologisesti mahdotonta tervehtiä ihmistä, joka asuu naapurissa? Tai pahimmassa tapauksessa: miksi toisen tervehdyksen huomattuaan ei voida vastata samalla tavalla, vaan käännetään pää pois - ja huokaistaan? Tästä aiheutuva tukala itkun ja kysymysmerkkien sekainen ¿mitä helvettiä? -tunne on saanut kielitieteessä oman käsitteensäkin: faattisen viestinnän puuttumisesta aiheutuva turhautuminen. Onko naapuri niin kiireinen, ettei hän ehdi murehtia tätä turhautumistilaa, vai eikö hän vain koe tarvetta faattiseen eli suhteita ylläpitävään viestintään?

Joka kerta, kun naapuri ohittaa minut toivoen muuttuvansa näkymättömäksi - tai vielä pahempaa, katsoo suoraan minuun mutta ei avaa suutaan muodostaakseen vastatakseen tervehdykseeni yksinkertaisella "hei"-äänteellä, alan miettiä, onko sitä pianoa taas tullut soitettua liian kovaa tai liian myöhään. Väärinkäsitysten noidankehä on väistämätön ja turhia jännitteitä syntyy.
Eikä tässä vielä kaikki. Eniten itseäni ärsyttää se, että faattisen viestinnän puuttumisesta aiheutuva turhautuminen on alkanut pikkuhiljaa siirtää minuakin homo sapiens -rodun mainittuun alalajiin. Pelko toisesta turhautumisesta on niin suuri, että usein jätän varmuuden vuoksi tervehtimättä - etten vain tule torjutuksi.

Kuuluuko välinpitämättömyys suomalaisuuteen, vai onko se ajan saatossa kehittynyt? On vaikea kuvitella, että naapuri muuttuisi näkymättömäksi maaseudullakin. Ehkä ilmiö onkin vain maaltamuuton seurauksena yleistyneen lähiöelämän lapsi: äkkiä samalla pihalla pyöri niin paljon ihmisiä, ettei kaikkia enää jaksettu tervehtiä. Naapurin tervehtimättömyys on ehkä vain suuren dominoefektin seuraus. Kun Suomen ensimmäisen kerrostalon pihassa ensimmäinen naapuri vuonna Tapio Rautavaara mulkaisi naapuriaan hyvien päivien toivottamisen sijasta, ensimmäinen pala alkoi horjua. Kun naapurin faattisen viestinnän tarvetta vedettiin turpaan, naapuri ei voinut toisen pahoinpitelyn pelossa kuin pistää pahan kiertämään. Pian oli koko dominojono kaadettu. *Pitäiskösuakinmukatervehtiädyx*-rodun syntymiseksi tarvittiin ehkä vain yksi luolamies tai -nainen.

"Naapurin tervehtimättömyys on ehkä vain lähiöelämän lapsi."

Omalla kohdallani viimeinen pisara vuosien varrella hiljalleen täyttyneeseen naapurirageämpäriin putosi, kun vietin vastikään synttärijuhlia kaveriporukkani kanssa rivitaloasunnossamme. Meteli oli ihmismäärän vuoksi kova, enkä ollenkaan väheksy sitä etteikö poliisien tulo olisi ollut täysin oikeutettua: mutta en käsitä sitä, että naapurini mielestä oli helpompaa soittaa paikalle virkavalta kuin soittaa ensin ovikelloani ja valittaa metelistä. Mainittakoon vielä, että näiden naapureiden aikana en ole kertaakaan vastaavanlaisia juhlia pitänyt. Kynnys olla poliisin kanssa puhelimitse tekemisissä oli naapurilleni matalampi kuin kynnys ottaa henkilökohtaista kontaktia vieressä asuvaan ihmiseen, mikä on mielestäni huolestuttavaa.

Välillä tuntuu siltä, että olen pikkuhiljaa musertumassa samaan kumaraan kuin lyttäämäni ihmislajin edustajat. Kun tervehdykseen on pari kertaa vastattu huokauksella tai pelkällä tuijotuksella, sitä on jo valmis luovuttamaan.

Onneksi naapureideni joukosta löytyy myös oikeasti mukavia yksilöitä. He eivät vain vastaa tervehdykseen vaan myös hymyilevät - ja ehkä ehtivät jopa päivitellä kanssani hienoa säätä tai lumen määrää. Tällaiset tapaukset suoristavat minua vääjäämättömästä "en näe sinua" -kumarasta nikama kerrallaan ja kertovat, että vielä on toivoa. Eläköön faattinen viestintä!

opettajilta kuultua

(aineisto monen eri opiskelijan kokoamaa)

KLAUS:

“Jos joku kokee tämän turhaksi niin se ei ole ihme.”

“Jos mitenkään viitsitte lukea tämän kirjan, niin se olisi oikein hyvä.”

KARI:

“Kirjoittaja saattaa tekstinsä koherenssiin, joka voidaan saavuttaa kielikuvin.”

”Ostin viikonloppuna viidelläkymmenellä eurolla liukuvoiteita. - - Siis suksiin.”

”Minunkin puheestani saattaa löytää joitakuita murrepiirteitä.”

"SKY tarkoittaa monta asiaa... muunmuuassa Suomen kannabisyhdistystä."

LEMBIT:

”Karmea elämä on opettanut: jätämme kaikki koerad, kassid, hamstrid rauhaan.”

”Olisin halunnut antaa hyviä arvosanoja, mutta minkäs teet, kun on niin onnettomia virheitä.”

”Älkää naurako.”

”Suomi on Suomi ja Viro on Viro.”

”Minä olen hyvin surullinen.”

”Karmea toteamus, mutta totta: viron perinne on se, ettei perinnettä ole.”

”Karmea totuus on se, että rahaakin pitää miettiä.”

”Jos sulla ei ole turkiksia, niin et oikeastaan ole nainen.”

LIISA:

“Joskus 1600-luvulla... tai sit paljon myöhemmin... Unohtakaa toi vuosiluku.”

“Tän voitte ehkä muistaa tai olla muistamatta.”

“Olis aika hienoa tehdä sellanen turnee yleiskielen d:n vastineiden rajaa pitkin minibussilla. Ette voi väittää etteikö ois hieno retki. - - Bussimatkalla pitäis ehdottomasti soittaa Timi Lexikonia. Tää vaan lajenee tää liikeidea.”

“Muistatteks te tuoda nää ens kerralla? Ette te muista. Mää en jaa näitä vielä...”

“Mulla ois yks hauska juttu jos muistasin sen kunnolla.”

“Tein sellasia rebel-ratkasuja että en laita kun ei tunnu siltä.”

“Mää oon aina tykänny erityisesti Porin seudun murteesta. Ehkä siks että mulla oli joskus ihana porilainen poikaystävä. Siitä on jo kauan...”

“Kaija Kuirin kirjassa seikkailee Liisa ja mää aina ajattelen että oisinko se minä. ‘Liisalla on valloittava hymy’, ja kaikkea.”

“Jos ei oltais niin kiinni näissä dioissa niin veisin teijät tonne ulos, kävelisin sormi pystyssä auringonpaisteessa ja te seuraisitte mua ja puhuttais merkityksentutkimuksesta.”

“Jos tuntuu sekavalta niin älkää välittäkö, mustakin tuntuu. Aina. Tässä kohtaa.”

“Ku nuoret käyttää nykyään vittua ihan sellasena diskurssipartikkelina. Kyllä jos sitä käyttää, ni pitää sanoo oikeen painokkaasti, et ‘Voi vitun vitun vittu!’”

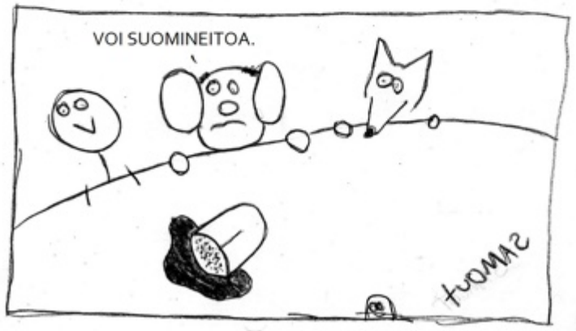

Kuva: Sanni Martiskainen